

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 173/2022-143

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Henrietou Danišovou, advokátkou, Janka Alexyho 7, Bratislava, proti uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-378/1-VYS-B4-2020 zo 17. septembra 2020 a proti postupu a uzneseniu Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. k. 1 Pn 414/20/1104-10 z 21. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. decembra 2020 (sp. zn. Rvp 2899/2020) domáha (vychádzajúc z petitu ústavnej sťažnosti) vyslovenia porušenia čl. 14, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 17 ods. 1, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 9 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady EÚ 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES [všeobecné nariadenie o ochrane údajov (ďalej len „nariadenie“)] s poukazom na čl. 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „zmluva“) uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV, odboru kriminálnej polície (ďalej len „okresné riaditeľstvo PZ“) ČVS: ORP-378/1-VYS-B4-2020 zo 17. septembra 2020 a postupom a uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava IV (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pn 414/20/1104-10 z 21. októbra 2020. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a prikázať okresnej prokuratúre a okresnému riaditeľstvu PZ

ďalej vo veci konať. Zároveň žiada o priznanie finančného zadostučinenia proti okresnej prokuratúre v sume 30 000 000 eur, ako aj náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých uznesení a ďalších príloh sťažnosti vyplýva nasledovný stav veci:

3. Uznesením okresného riaditeľstva PZ vydaným vyšetrovateľom [REDAKOVANÉ] ČVS: ORP-378/1-VYS-B4-2020 zo 17. septembra 2020 (ďalej len „uznesenie vyšetrovateľa“) bola podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku vec trestného oznámenia sťažovateľky pre podozrenie zo spáchania trestných činov ohovárania podľa § 373 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona a zločinu krivej výpovede podľa § 346 ods. 1, 3 písm. a) a ods. 4 Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť lekári [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] tým, že na pojednávaní pred Okresným súdom Bratislava IV vo veci sp. zn. 25Ps/3/2019 o obmedzenie spôsobilosti na právne úkony sťažovateľky svedok [REDAKOVANÉ] okrem iného uviedol, že vo veci sťažovateľky by mal vypovedať súdny znalec, a svedkyňa [REDAKOVANÉ] uviedla okrem iného aj to, že sťažovateľka bola dlhodobo nastavená na liečbu s diagnózou schizoformná psychóza s paranoidným obrazom, čím uvedením nepravdivých údajov týkajúcich sa zdravotného stavu oznamovateľky konali v úmysle spochybníť jej duševný stav a poškodiť ju v predmetnom civilnom konaní, odmietnutá, pretože nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. V odôvodnení uznesenia vyšetrovateľ okrem iného konštatoval, že „*Pre náležité objasnenie veci bola do spisového materiálu zabezpečená zápisnica z hlavného pojednávania zo súdneho spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 25Ps/3/2019 zo dňa 28.11.2019, ktorej súčasťou je aj výpoveď [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Dôkladnou analýzou podaného trestného oznámenia ako aj sporných výpovedí oboch lekárov však nebolo zistené, že by v danom prípade bola naplnená skutková podstata niektorého z trestných činov, na ktoré vo svojom oznámení poukazovala oznamovateľka a ani žiadneho iného trestného činu.*“.

4. Sťažovateľka proti uzneseniu vyšetrovateľa podala sťažnosť, o ktorej rozhodla Okresná prokuratúra Bratislava IV uznesením č. k. 1 Pn 414/20/1104-10 z 21. októbra 2020 vydaným prokurátorkou (ďalej len „uznesenie okresnej prokuratúry“) tak, že sťažnosť ako nedôvodnú zamietla podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Prokurátorka v odôvodnení uznesenia okrem iného konštatovala: „*Po podaní trestného oznámenia vyšetrovateľ PZ trestné oznámenie doplnil o listinný dôkaz, a to zápisnicu z pojednávania, na ktorom mali odznieť sporné vyjadrenia lekárov. Je pritom bez právneho významu, že samotné dožiadanie v zmysle § 3 Trestného poriadku spracoval iný, zastupujúci vyšetrovateľ PZ. Dožiadanie v zmysle § 3 Trestného poriadku je štandardným postupom pri zabezpečovaní listinných dôkazov a dožiadané orgány majú povinnosť požadované listiny, resp. inú súčinnosť pre orgány činné v trestnom konaní poskytnúť. Keďže predmetom oznamovaných skutočností nebolo obchodné, bankové, resp. iné špecifické tajomstvo, na tento postup nebol potrebný súhlas prokurátora. Postup vyšetrovateľa PZ bol v tomto smere súladný so zákonom.*

Rozhodnutie o trestnom oznámení v žiadnom prípade nemá znaky arbitrárnosti, ale naopak je dostatočne a vyčerpávajúco odôvodnené a s týmto odôvodnením je možné sa stotožniť. Obaja zainteresovaní lekári odpovedali na otázky súdu po riadnom zákonnom poučení. Pokiaľ sa oznamovateľka domnieva, že vypovedali krivo, resp. uvádzali nepravdivé, vymyslené skutočnosti, táto jej domnienka nie je ničím podložená, ani preukázaná a ide len o subjektívny názor

oznamovateľky. Ani sama oznamovateľka nespochybňuje fakt, že s oboma lekármi prišla v minulosti do styku. Výpovede oboch lekárov, ktorí sa vyjadrovali k zdravotnému stavu svojej pacientky, a už vôbec nie vyjadrenie lekára o tom, že by sa mal k prejednávánemu prípadu vyjadriť súdny znalec, nemožno bez ďalšieho považovať za klamlivé a nepravdivé. Nepochybne ich výpovede budú konfrontované a hodnotené súdom aj v kontexte ostatných vykonaných dôkazov.“

5. Sťažovateľka po podaní ústavnej sťažnosti podaním doručeným ústavnému súdu 8. januára 2021 vzniesla námietku zaujatosti proti sudcovi ústavného súdu Robertovi Šorlovi. Druhú námietku zaujatosti sťažovateľka doručila ústavnému súdu 30. marca 2021. O predmetných námietkach zaujatosti rozhodol ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 224/2021-23 z 27. apríla 2021 tak, že sudca ústavného súdu Robert Šorl nie je vylúčený z konania a rozhodovania vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 2899/2020. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 11. mája 2021.

6. Podaním zo 4. mája 2021 sťažovateľka namietla zaujatosť všetkých členov III. senátu ústavného súdu, a to sudcu spravodajcu Martina Vernarského, sudcu Roberta Šorla a predsedu senátu Petra Straku, konajúcich vo veci sťažovateľky vedenej pod sp. zn. Rvp 2899/2020. Ústavný súd o námietke zaujatosti rozhodol uznesením č. k. IV. ÚS 115/2022-18 z 15. marca 2022 tak, že sudcovia III. senátu ústavného súdu Martin Vernarský, Robert Šorl a Peter Straka nie sú vylúčení z konania a rozhodovania vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 2899/2020. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia ústavným súdom.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Napriek skutočnosti, že sťažovateľka je v konaní pred ústavným súdom zastúpená advokátkou, ústavná sťažnosť je rozsiahla, logicky nekonzistentná, s viacnásobne sa opakujúcimi niektorými odsekmi.

8. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti ako celku, ústavný súd vyabstrahoval tieto sťažnostné námietky:

a) sťažovateľka nikdy neudelila výslovný súhlas [REDAKOVANÉ] ani [REDAKOVANÉ] so spracovaním jej osobných údajov týkajúcich sa zdravia v zmysle čl. 9 ods. 1 nariadenia ani informovaný súhlas s poskytnutím zdravotnej starostlivosti podľa zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, nikdy neudelila zákonom vyžadovaný súhlas na vypracovanie znaleckého posudku, odborného posudku či vyjadrenia nejakým psychiatrom, psychológom, sexuológom či gynekológom. Sťažovateľka nemá žiadne psychické problémy. Žiaden lekár nedisponuje zákonným, legitímnym dôvodom na vyjadrovanie sa k sťažovateľkinmu zdravotnému stavu;

b) zo strany orgánov činných v trestnom konaní dochádza k účelovému nevyšetrovaniu trestných oznámení sťažovateľky;

c) rozhodnutia nie sú riadne odôvodnené;

d) všetky súvisiace skutky uvedené sťažovateľkou mali byť vyšetrované v spoločnom konaní;

e) skutkový základ veci trestného oznámenia sťažovateľky je celkom iný než ten, ktorý je uvedený vo výrokovvej časti uznesenia vyšetrovateľa;

f) okresná prokuratúra zasahuje do ľudskej dôstojnosti, cti a súkromia sťažovateľky, keď akceptuje postupy vyšetrovateľov, ktorí nahliadli do spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava IV sp. zn. 25Ps/3/2019 (konanie o obmedzenie spôsobilosti sťažovateľky na právne úkony, teda týkajúce sa osobitnej kategórie – zdravia) a vyžiadali si z predmetného spisu zápisnicu z pojednávania. Ide o nezákonne získaný dôkaz. Orgány činné v trestnom konaní nerešpektovali zákaz pri spracovaní osobných údajov;

g) sťažovateľka nepodala trestné oznámenie na [REDAKOVANÉ] (ktorá je uvedená v uznesení vyšetrovateľa a uznesení okresnej prokuratúry), ale na [REDAKOVANÉ];

h) závery uvedené v uznesení okresnej prokuratúry sú priamym spochybnením duševného zdravia sťažovateľky;

i) okresná prokuratúra v uznesení neuviedla, prečo nebolo rozhodnuté o námietke zaujatosti podanej sťažovateľkou 25. septembra 2020 proti vyšetrovateľovi [REDAKOVANÉ], prečo eventuálne predmetná námietka nebola vyhodnotená ako sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa;

j) okresná prokuratúra sa nevyrovnala v napadnutom uznesení s argumentmi uvedenými v sťažnosti a v námietke zaujatosti, nevysvetlila, prečo akceptovala nezákonne získaný dôkaz – zápisnicu z konania Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 25Ps/3/2019.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv uznesením vyšetrovateľa:

9. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti namieta uznesenie vyšetrovateľa, ktorým podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku bolo ňou podané trestné oznámenie odmietnuté a ktoré napadla sťažnosťou podľa § 185 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku. Napadnuté uznesenie vyšetrovateľa sťažovateľka žiada zrušiť a vec vrátiť okresnému riaditeľstvu PZ na ďalšie konanie.

10. O sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa rozhodla okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pn 414/20/1104-10 z 21. októbra 2020.

11. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti smerujúcej proti uzneseniu vyšetrovateľa je teda podstatné, že existoval iný orgán verejnej moci, ktorý vec preskúmal a rozhodol. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia vyšetrovateľa. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu označených práv postupom a uznesením okresnej prokuratúry:

12. Ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľky je koncipovaná rozsiahlo, sťažovateľka v nej opisuje skutkové okolnosti, cituje právnu úpravu, uvádza tiež právnu teóriu vo vzťahu k ustanoveniam právnych predpisov. V súhrne je možné identifikovať predmet konania pred ústavným súdom, ktorým je nesúhlas sťažovateľky s postupom orgánov činných v trestnom konaní pri vybavovaní ňou podaného trestného oznámenia.

13. Pokiaľ však ide o vymedzenie súvzťažnosti medzi namietaným porušením toho-ktorého práva a okolnosťami, ktorými sťažovateľka porušenie práv odôvodňuje, toto v ústavnej sťažnosti nie je uvedené náležitým spôsobom. Z ústavnej sťažnosti nie je vždy jednoznačné, pre účely odôvodnenia porušenia ktorého konkrétneho práva, resp. práv sťažovateľka uvádza určité okolnosti, v čom spočíva porušenie toho-ktorého práva. Ústavný súd však nepristúpil k vyzvaniu sťažovateľky na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Takýto postup by totiž nezodpovedal zásade efektivity a hospodárnosti, keďže skutočnosti vyplývajúce z ústavnej sťažnosti a jej príloh nedávajú ústavnému súdu ani po jej eventuálnom doplnení priestor na potenciálne prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ani v takom prípade by totiž nebolo možné dospieť k záveru, že okolnosti veci indikujú porušenie práv vymedzených sťažovateľkou.

14. Napriek vytýkaným nedostatkom s ohľadom na celkový kontext ústavnej sťažnosti ústavný súd vymedzil, že sťažovateľka vo vzťahu k namietanému porušeniu:

- základného práva podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 22 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru, čl. 9 ods. 1 nariadenia s poukazom na čl. 16 ods. 1 zmluvy uvádza námietky vymedzené v bode 8 písm. f) a h) odôvodnenia tohto uznesenia,

- základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uvádza námietky vymedzené v bode 8 písm. a), b), c), d), e), f), g), i) a j) odôvodnenia tohto uznesenia.

15. Pokiaľ sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti namieta porušenie čl. 14 ústavy (každý má spôsobilosť na práva) a čl. 17 ods. 1 ústavy (osobná sloboda sa zaručuje), k týmto sťažovateľka v ústavnej sťažnosti neuvádza žiadnu argumentáciu, navyše z napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry ani nevyplýva, že by na základe neho bola osobná sloboda sťažovateľky obmedzená. Ústavný súd tak ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom v zmysle § 56 ods. 2 písm. c) v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2.1. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a uznesením okresnej prokuratúry:

16. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

17. Vo vzťahu k označenému čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd v prvom rade pripomína svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (II. ÚS 42/00). Ústavný súd taktiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani oprávnenie „každého“, aby na základe jeho návrhu (podnetu) bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám. Takéto základné právo „každého“ nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku, prípadne v zákone o prokuratúre (I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00).

18. Ústavný súd už konštatoval, že skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, lebo ho za trestný čin označí oznamovateľ, čo platí v skutkovej aj právnej

(kvalifikačnej) rovine. Samotné posúdenie, či je dôvodné podozrenie zo spáchaní skutku ako trestného činu, resp. z jeho spáchania konkrétnou osobou, je plne v kompetencii orgánov činných v trestnom konaní, resp. vo vzťahu k uznaniu viny a uloženiu trestu v kompetencii súdu. Každý má síce zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami, návrhmi a sťažnosťami kompetentné orgány dostatočne efektívnym spôsobom zaoberali a aby ich vybavili, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave (III. ÚS 173/2018, IV. ÚS 463/2020).

19. Podľa ústavného súdu by o porušení základného práva na inú právnu ochranu bolo možné uvažovať len v prípade, ak by orgány činné v trestnom konaní nevenovali trestnému oznámeniu sťažovateľky pozornosť, ktorú vyžaduje zákon (I. ÚS 456/2020).

20. Ústavný súd konštatuje, poukazujúc na odôvodnenie uznesenia okresnej prokuratúry (v spojení s odôvodnením uznesenia vyšetrovateľa), že podaným trestným oznámením sťažovateľky sa orgány činné v trestnom konaní riadne zaoberali. Po preverení veci dospela prokurátorka k záveru totožnému so záverom vyšetrovateľa, že neboli zistené skutočnosti, z ktorých by vyplývalo dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu. Prokurátorka tiež konštatovala, že postup vyšetrovateľa bol súladný so zákonom, uznesenie vyšetrovateľa je dôvodné a zákonné.

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky a jej príloh konštatuje, že okresná prokuratúra sa v primeranom rozsahu zaoberala sťažnosťou sťažovateľky a o tejto riadne rozhodla, postupujúc pritom v súlade s na vec sa vzťahujúcimi právnymi predpismi. Právny názor, na ktorom je založené jej rozhodnutie (v spojení s uznesením vyšetrovateľa), je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný. Vo vzťahu k sťažovateľke ako oznamovateľke trestného činu bol riadne splnený jej zákonný nárok na to, aby sa jej podaniami kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili. Námietky sťažovateľky týkajúce sa riadneho odôvodnenia uznesenia, jeho arbitrárnosti vzhľadom na už uvedené nie sú dôvodné.

22. Pokiaľ sťažovateľka uvádza, že podala námietku zaujatosti proti vyšetrovateľovi [REDAKOVANÉ] a s predmetným podaním sa okresná prokuratúra v napadnutom uznesení nevyrovnala a neuviedla, prečo eventuálne nebola vyhodnotená ako sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa, k tomuto ústavný súd uvádza, že námietku zaujatosti z 25. septembra 2020 podala sťažovateľka až po vydaní uznesenia vyšetrovateľa a po oboznámení sa s obsahom uznesenia vyšetrovateľa. Podstata argumentácie sťažovateľky obsiahnutej v podaní z 25. septembra 2020 označenom ako „*Námietka zaujatosti podľa § 31 ods. 1 Tr. por.*“ korešponduje s argumentáciou obsiahnutou v sťažnosti sťažovateľky z 30. septembra 2020 proti uzneseniu vyšetrovateľa. V oboch podaniach sťažovateľka primárne vyjadruje nesúhlas s odmietnutím jej trestného oznámenia, uznesenie vyšetrovateľa považuje za účelové, arbitrárne a neodôvodnené, namieta vyžiadanie zápisnice z konania Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 25Ps/3/2019 vyšetrovateľom.

23. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že v námietke zaujatosti z 25. septembra 2020 sťažovateľka odôvodňuje zaujatosť vyšetrovateľa [REDAKOVANÉ] s poukazom na uznesenie vyšetrovateľa a jeho odôvodnenie, s ktorým sťažovateľka nesúhlasí, sťažovateľka namieta postup vyšetrovateľa pri vybavovaní jej trestného oznámenia. Z uvedeného je zrejmé, že dôvodom namietanej zaujatosti je procesný postup orgánu činného v trestnom konaní a o takejto námietke strany sa v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekoná.

24. Pokiaľ ide o argument sťažovateľky, že orgány činné v trestnom konaní rozhodovali o skutku inej osoby než tej, na ktorú podala sťažovateľka trestné oznámenie, k tomuto ústavný súd uvádza,

že ide len o zrejmú chybu v písaní ([REDACTED]) a orgány činné v trestnom konaní sa zaoberali trestným oznámením podaným na lekárku, ktorá vypovedala na pojednávaní 28. novembra 2019 v rámci konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 25Ps/3/2019.

25. Nie je možné priznať relevanciu ani námietke, že orgány činné v trestnom konaní neprípustne modifikovali skutok, ktorý sťažovateľka vymedzila v trestnom oznámení, a že súvisiace skutky mali byť prejednané v spoločnom konaní.

26. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti neuvádza žiadne také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé viesť k vyhodnoteniu postupu a uznesenia okresnej prokuratúry ako ústavnoprávne neudržateľného.

27. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a uznesením okresnej prokuratúry odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2.2. K namietanému porušeniu čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 22 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 1 dohovoru, čl. 9 ods. 1 nariadenia s poukazom na čl. 16 ods. 1 zmluvy:

28. K sťažovateľkou namietanému porušeniu práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 a 2 ústavy ústavný súd dáva do pozornosti skutočnosť, že účelom práva na súkromný a rodinný život je ochrana jednotlivca proti svojvoľným zásahom verejnej moci a že ústava nezaručuje ochranu súkromného a rodinného života pred akýmkoľvek zasahovaním. Zaručuje ochranu len pred takým zasahovaním, ktoré je neoprávnené. V súlade s účelom práva na súkromie môžu orgány verejnej moci, fyzické osoby a právnické osoby zasahovať do súkromného a rodinného života vtedy, ak ich zasahovanie možno hodnotiť ako oprávnené (I. ÚS 13/2000, III. ÚS 375/2018).

29. K namietanému porušeniu čl. 19 ods. 1 ústavy ústavný súd v minulosti v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyzdvihol pozitívny záväzok štátu zabezpečiť efektívne rešpektovanie ľudskej dôstojnosti a súkromia osoby implikujúci požiadavku účinnej trestnoprávnej ochrany, najmä v prípade aktov dotýkajúcich sa telesnej a duševnej integrity jedinca a ďalších základných hodnôt a esenciálnych aspektov súkromného života (pozri napr. III. ÚS 194/06, III. ÚS 759/2017).

30. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, ktorý zaručuje právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, pod „neoprávneným zasahovaním“ treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje legitímny cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie legitímneho cieľa (podobne II. ÚS 55/98, I. ÚS 13/2000, III. ÚS 153/2016).

31. Podľa čl. 19 ods. 3 ústavy sa zaručuje právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

32. Zlyhanie štátu pri vyšetrowaní niektorých trestných činov môže výnimočne viesť k porušeniu práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru. Pozitívny záväzok štátu viesť účinné vyšetrowanie sa vzťahuje len na veľmi závažné zásahy do samotnej podstaty práva na súkromný život zaručeného čl. 8 dohovoru. Takými sú predovšetkým vážne zásahy do fyzickej či psychickej integrity, ako sú napríklad prípady domáceho násillia, sexuálneho násillia

či fyzického násilia voči skupinám vyžadujúcim špeciálnu ochranu, ako sú napr. deti (podobne II. ÚS 182/2017, III. ÚS 173/2018).

33. Podľa čl. 22 ods. 1 ústavy právo na listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov sa zaručuje.

34. Podľa čl. 9 ods. 1 nariadenia zakazuje sa spracúvanie osobných údajov, ktoré odhaľujú rasový alebo etnický pôvod, politické názory, náboženské alebo filozofické presvedčenie alebo členstvo v odborových organizáciách, a spracúvanie genetických údajov, biometrických údajov na individuálnu identifikáciu fyzickej osoby, údajov týkajúcich sa zdravia alebo údajov týkajúcich sa sexuálneho života alebo sexuálnej orientácie fyzickej osoby.

35. Podľa čl. 16 ods. 1 zmluvy každý má právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa ho týkajú.

36. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 22 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru, čl. 9 ods. 1 nariadenia s poukazom na čl. 16 ods. 1 zmluvy ústavný súd uvádza, že nevidel príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým postupom a uznesením okresnej prokuratúry. Sťažovateľka neuviedla žiadnu takú argumentáciu, ktorú by bolo možné v tomto smere považovať za opodstatňujúcu vyslovenie porušenia označených práv postupom a/alebo uznesením okresnej prokuratúry. Sťažovateľkine námietky nie sú spôsobilé spochybníť ústavnoprávnu udržateľnosť postupu a uznesenia okresnej prokuratúry.

37. Ústavný súd navyše zdôrazňuje, že nie je typom dozorného orgánu podľa čl. 51 nariadenia, ktorý by mal právomoc chrániť práva a slobody fyzických osôb pri spracúvaní ich osobných údajov podľa tohto nariadenia. Taktiež samotné nariadenie nepatrí medzi medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré obsahujú katalóg práv, ktorých porušenie by mohol posúdiť ústavný súd.

38. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 22 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru, čl. 9 ods. 1 nariadenia s poukazom na čl. 16 ods. 1 zmluvy postupom a uznesením okresnej prokuratúry odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2.3. K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením okresnej prokuratúry:

39. Poškodený môže namietat' porušenie svojich práv vo vzťahu k danému trestnému konaniu iba vo vzťahu k obdobiu, keď bol účastníkom tohto konania s cieľom dosiahnuť odškodnenie [rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Loveček a ďalší proti Slovensku z 21. 12. 2010, sťažnosť č. 11301/03, bod 53], t. j. adhézneho konania.

40. Článok 6 dohovoru sa nestal aplikovateľným, ak trestné oznámenie podané údajným poškodeným bolo odložené bez toho, aby bolo začaté trestné stíhanie údajného páchatel'a (pozri rozhodnutie ESLP vo veci Duchoňová proti Českej republike z 2. 10. 2006, sťažnosť č. 29858/03). V danom prípade bolo trestné oznámenie sťažovateľky odmietnuté, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

41. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.2.4. K namietanému porušeniu čl. 13 dohovoru postupom a uznesením okresnej prokuratúry:

42. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľky na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd odkazuje na judikatúru ESLP, podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájitelné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie ESLP vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (rozhodnutie ESLP vo veci Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 32/2018). Z citovanej judikatúry ESLP vyplýva zrejma súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje.

43. Vzhľadom na to, že ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti vylúčil porušenie práv sťažovateľky zaručených ustanoveniami dohovoru – osobitne práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru, nemohol dospieť ani k záveru o porušení práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutým postupom a uznesením okresnej prokuratúry. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia čl. 13 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením okresnej prokuratúry odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

44. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky vymedzených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutých uznesení, uloženie príkazu orgánom činným v trestnom konaní vo veci sťažovateľky opätovne konať, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania).

45. V súvislosti so žiadosťou sťažovateľky o doručenie jej „*Návrhu Budúcemu Európskemu prokurátorovi, Úradu Európskeho prokurátora v Luxemburgu*“ spolu s prílohami ústavný súd poukazuje na taxatívny výpočet jeho právomocí v čl. 125 až 129a a v čl. 136 ústavy. Ústavný súd konštatuje, že z právneho poriadku Slovenskej republiky mu ako štátnemu orgánu viazanému čl. 2 ods. 2 ústavy nevyplýva právomoc doručovať podania (návrhy) adresované iným subjektom tak, ako sa mylne domnieva sťažovateľka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2022

Peter Straka
predseda senátu